

Arrest

nr. 211 295 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2012 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratieve controle door de politie van Gent. Hij werd aangetroffen in illegaal verblijf en betrapt op diefstal. Hij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten.

Volgens verwerende partij werd hij op 19 augustus 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart (aanvraag inschrijving werknemer), geldig tot 12 augustus 2019, doch die E-kaart werd op 10 september 2016 gesupprimeerd na afvoering van abtswegen *d.d.* 15 juli 2016.

Op 9 september 2015 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk, wegens diefstal, tot een gevangenisstraf van drie maanden.

Verzoeker werd op 16 september 2016 aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen onder aanhoudingsmandaat wegens diefstal en bendevoorming. Op 20 september 2016 werd hij vrijgelaten wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden.

Op 6 december 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf wegens diefstal.

Verzoeker werd op 23 februari 2018 opnieuw aangehouden en vervolgens opgesloten in de gevangenis van Turnhout wegens diefstal.

Verzoeker werd op 7 maart 2017 veroordeeld door het hof van beroep te Gent, wegens diefstal, tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 8 maart 2018 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, wegens diefstal, tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 8 maart 2018 werd aan verzoeker een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Op 30 april 2018 richtte verzoekers raadsman een schrijven aan het bestuur met de mededeling dat de partner van verzoeker, mevr. R. S., ingeschreven staat op het adres te 2140 Antwerpen, (...), evenals zijn zoontje R. S. L. In bijlage werd een geboorteakte overgemaakt van het zoontje. Het zoontje zou een oogprothese hebben waarvoor hij regelmatig op controle zou moeten en verzoeker zou instaan voor het vervoer.

Op 2 mei 2018 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing tekende verzoeker geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Diezelfde dag, met kennisgeving op 3 mei 2018, werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van zes jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: R.

voornaam: C.

geboortedatum: 08.10.1991

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Roemenië

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het ontbreken van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, feit(en) waarvoor hij op 11.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een geldboete van 100€ of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen (1 jaar uitstel voor 50€ of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen)
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 09.09.2015 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden (3 jaar uitstel)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf

van 150 uur (of een vervangende gevangenisstraf van 12 maanden) en een geldboete van 100€ (of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en heling, feit(en) waarvoor hij op 07.03.2017 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel voor 3 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 08.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel)

Tussen 24.02.2018 en 27.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk nog wordt veroordeeld.

Ingevolge de aard van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft een partner en een kind in België (zie de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht dd. 08.03.2018) Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon en zijn partner sinds 15.07.2016 gesupprimeerd werden. Betrokkene heeft het niet nodig geacht tegenover de Administratie verklaringen af te leggen betreffende zijn vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. Artikelen 8 en 3 van het EVRM zijn dus niet van toepassing in onderhavig dossier.

Betrokkene was gerechtigd tot verblijf tot 15.07.2016, datum waarop hij door het gemeentebestuur van Antwerpen geschrapt werd uit de bevolkingsregisters. Tussen 20.09.2016 en 23.02.2018 ontbreekt elk spoor van betrokkene in zijn Administratief dossier. De e kaart van betrokkene werd op 10.09.2016 gesupprimeerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.

(...)"

Op 16 mei 2018 werd verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Roemenië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan die wegens hun onderlinge samenhang gezamenlijk worden behandeld.

De middelen worden voorgesteld als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Art. 39/2, §2 Vw. stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting uitspraak doet wegens 'overtreden van het hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht'

2.1 Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto materiële motiveringsplicht, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

In casu is de verwerende partij in haar beslissing uitgegaan van verkeerdelijke informatie. In de bestreden beslissing werd gesteld dat de zoon en partner van verzoeker sinds 15/07/2016 gesupprimeerd werden.

Bij nazicht van het Rijksregister en de attesten van woonst is het duidelijk dat mevrouw R. S. wel degelijk is ingeschreven in de (...) (stuk 7). Ook het zoontje, R. S. I. is eveneens ingeschreven op hetzelfde adres.

Op 21/12/2017 werd er door de ambtenaar van de burgerlijke stand dan ook een kinderpas uitgeschreven waar het voorgenoemde adres op staat vermeld (stuk 4).

Verwerende partij laat art. 8 E.V.RM compleet buiten beschouwing omdat de partner en het kind reeds geruime tijd zouden gesupprimeerd zijn, quod certe non.

Het moge duidelijk zijn dat de verwerende partij in casu de motiveringsplicht duidelijk heeft geschonden. Ze heeft niet afdoende rekening gehouden met de juiste informatie en verkeerdelijke conclusies getrokken.

2.2 Tweede middel: Schending van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 juncto het zorgvuldigheidsprincipe, schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kreeg kennis van het inreisverbod op 03/05/2018, gestoeld op het element dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.

De verwerende partij moet bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds.

Het afleveren van een inreisverbod is voor de verwerende partij geen verplichting, zelfs al is er sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat er bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden. De Dienst Vreemdelingenzaken, in casu verwerende partij, behoudt een zekere mate van appreciatiebevoegdheid.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

In het bestreden inreisverbod stelt verwerende partij dat verzoeker een partner en kind heeft in België. Ze stelt verder dat er in casu moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt. Uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker dit niet heeft gedaan.

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening gehouden met alle informatie die haar werd overgemaakt.

Op 30/04/2018 werd door de raadsman van verzoeker een e-mail gestuurd naar de diensten van verwerende partij, waaruit afdoende blijkt dat verzoeker een gezin heeft hier in België (stuk 1).

Er werd meegedeeld dat de partner van verzoeker, Mevr. R. S. ingeschreven is op het adres te 2140 Antwerpen, (...). Op dit adres is ook het zoontje van verzoeker, R. S. I. ingeschreven.

Verder werd er in de mail een bijlage gevoegd met de geboorteakte van het zoontje, de kinderpas, evenals de bewijzen van de medische aandoening van het zoontje (stuk 3, 4 en 5).

Het zoontje van verzoeker, amper 3 jaar oud, heeft het op medisch vlak niet gemakkelijk en draagt een oogprothese. Hiervoor dient hij regelmatig op controle te gaan, waarbij verzoeker instaat voor het vervoer.

De Belgische identiteitskaart van de partner van verzoeker, S. R. werd eveneens in bijlage verstuurd in de mail (stuk 6).

De verwoordingen die verwerende partij in haar beslissing zet, met name " Artikelen 8 en 3 van het EVRM zijn dus niet van toepassing in onderhavig dossier" kunnen niet aanvaard worden.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk zijn gezinsleven in België heeft. Het opleggen van een inreisverbod voor een periode van 6 jaar heeft schrijnende gevolgen voor verzoeker en zijn gezin.

Het inreisverbod van zes jaar maakt dat het minderjarig kind van verzoeker al die tijd de aanwezigheid van zijn vader moet missen. Dit heeft ook drastische gevolgen voor de medische toestand van het kind, doordat verzoeker degene is die instaat voor het vervoer naar de afspraken en dergelijke.

Het inreisverbod brengt een ernstige breuk teweeg in de gezinssituatie van verzoeker.

De verwerende partij heeft in haar beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Er wordt niets vermeldt over de medische toestand van het zoontje. Er moet door de verwerende partij rekening worden gehouden met alle omstandigheden en het proportionaliteitsbeginsel dient te worden gerespecteerd. Dit is in casu niet het geval.

Er kan ook niet worden verwacht dat de partner en het zoontje van verzoeker mee gaan naar het land van herkomst, in casu Roemenië. De medische zorgen die voor het zoontje noodzakelijk zijn, kunnen niet worden gegarandeerd in Roemenië.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing.

De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast."

2.2. De verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de lezing van deze bepaling blijkt duidelijk dat de schending ervan slechts kan ingeroepen worden bij een verwijderingsmaatregel. In dit geval is de bestreden beslissing het opleggen van een inreisverbod en is het geen verwijderingsmaatregel. Tegen de gegeven verwijderingsmaatregel (diezelfde dag) heeft verzoeker geen beroep aangetekend bij de Raad.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst weliswaar niet naar de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, maar uit de middelen blijkt dat verzoeker begrijpt dat deze bepaling de juridische grondslag is. Verzoeker voert immers de schending van deze bepaling aan.

De bestreden beslissing verwijst naar de op dezelfde dag gegeven verwijderingsmaatregel en naar de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de duur van het inreisverbod zes jaar bedraagt.

De waslijst van criminele feiten wordt gedetailleerd met het volgende motief weergegeven:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het ontbreken van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, feit(en) waarvoor hij op 11.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een geldboete van 100€ of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen (1 jaar uitstel voor 50€ of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen) Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 09.09.2015 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden (3 jaar uitstel)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 150 uur (of een vervangende gevangenisstraf van 12 maanden) en een geldboete van 100€ (of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en heling, feit(en) waarvoor hij op 07.03.2017 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel voor 3 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 08.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel)

Tussen 24.02.2018 en 27.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk nog wordt veroordeeld.

Ingevolge de aard van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

Verzoeker betwist of weerlegt dit motief niet. Verder gaat de bestreden beslissing in op het familieleven van verzoeker.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3.1. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing uitgaat van verkeerde informatie omdat zijn partner en zoon wel degelijk zijn ingeschreven te Antwerpen. Het motief dat vrouw en kinderen gesupprimeerd zijn, is foutief.

Evenwel acht de Raad het motief *"Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon en zijn partner sinds 15.07.2016 gesupprimeerd werden."* overbodig. Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt niet dat hijzelf door het gemeentebestuur van Antwerpen ambtshalve werd geschrapd op 15 juli 2016 en dat in de periode tussen 20 september 2016 en 23 februari 2018 elk spoor van verzoeker in diens administratief dossier ontbreekt. De bestreden beslissing stelt juist dat verzoeker niet aannemelijk maakte een feitelijk gezin te vormen in België met diens partner en zoon. De stukken die verzoeker overmaakte bij brief van diens raadsman van 30 april 2018, tonen enkel de verblijfplaatsen aan van de voorgehouden partner en het kind van verzoeker. Zij geven geen uitsluitel over verzoeker zelf en of verzoeker een gezin vormde met zijn partner en kind. Hetzelfde geldt voor de stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift. Uit de stukken blijkt dat verzoeker zijn kind heeft erkend en wordt er informatie vermeld over de adressen van de voorgehouden partner en het kind.

Verzoekers betoog dat artikel 8 van het EVRM buiten beschouwing werd gelaten omwille van de suppressering van diens partner en kind, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt trouwens terecht op dat, zoals verder blijkt, verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn niet geschonden. Verzoeker gaat voorbij aan de verwijderingsmaatregel die dezelfde dag werd gegeven en waartegen geen beroep is ingesteld. In het kader van dat bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering heeft verzoeker niet aangevoerd dat rekening moest gehouden worden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft hiertegen immers geen beroep aangetekend.

Verzoeker weerlegt niet dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hij toont niet aan dat hij een gezin vormde met de voorgehouden partner en het kind. Zoals verder blijkt maakt verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, zodat de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging heeft verricht. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de brief van de raadsman van verzoeker van 30 april 2018 en de toegevoegde stukken, maar oordeelt dat:

“Betrokkene heeft een partner en een kind in België (zie de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht dd. 08.03.2018) Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. (...) Betrokkene heeft het niet nodig geacht tegenover de Administratie verklaringen af te leggen betreffende zijn vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. Artikelen 8 en 3 van het EVRM zijn dus niet van toepassing in onderhavig dossier.

Betrokkene was gerechtigd tot verblijf tot 15.07.2016, datum waarop hij door het gemeentebestuur van Antwerpen geschrapt werd uit de bevolkingsregisters. Tussen 20.09.2016 en 23.02.2018 ontbreekt elk spoor van betrokkene in zijn Administratief dossier. De e kaart van betrokkene werd op 10.09.2016 gesupprimeerd “

Zoals eerder gesteld, blijkt niet uit de documenten die voor de bestreden beslissing zijn overgemaakt dat verzoeker een feitelijk gezin vormde met de voorgehouden partner en het kind. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Verzoeker toont evenmin de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan.

2.3.3. Verzoeker voert tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In eerste instantie merkt de Raad op dat de bescherming van het gezinsleven niet werd ingeroepen tegen de verwijderingsmaatregel onder de vorm van een bijlage 13septies, ook op 3 mei 2018 ter kennis gebracht, en die verzoeker niet heeft aangevochten. Het is nochtans die maatregel die, zo er een feitelijk gezin al bestond, een scheiding teweegbrengt.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke

banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven, waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt voorts dat een kind, geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Dit vermoeden wordt in dit geval tegengesproken door het gebrek aan het aantonen van een feitelijk gezin met partner en kind. Verzoeker verschaft informatie over de verblijfplaatsen van moeder en kind, maar heeft op geen wijze aangetoond dat hij deel uitmaakt van dit gezin of er nog innige contacten mee heeft. De bestreden beslissing stelt correct dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om de familiebanden concreet aan te tonen, ook op administratiefrechtelijk vlak, wat op zijn minst bevreemdend is, nu diens partner, van Roemeense origine, de Belgische nationaliteit heeft verkregen, terwijl het kind is geboren op 16 juni 2014. Het kind werd wel hetzelfde jaar van de geboorte erkend.

Het is niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, omdat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*'Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'*. EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30). In dit geval ontbreken dergelijke indicaties en bewijzen.

Verder toont verzoeker niet aan dat door de bestreden beslissing medische opvolging van het kind van verzoeker gestaakt wordt en zelfs of verdere opvolging nodig is: verzoeker legt slechts een bewijs van een afspraak van 16 juni 2014 voor en twee facturen van 30 oktober 2015 en 13 juni 2016 aangaande een levering van een "*esthetische oogroklens*". Deze zijn dus niet recent van aard en nergens is er aangetoond dat opvolging noodzakelijk is of dat er in 2017 en 2018 nog een consultatie heeft plaatsgehad. Verzoeker maakt zijn bewering, dat hij zorg draagt voor het vervoer van het kind om medische redenen, niet aannemelijk. De verwerende partij merkt terecht op dat de partner van verzoeker van Roemeense origine is zodat een bezoek naar het herkomstland mogelijk is. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat door de bestreden beslissing er een ernstige inbreuk in de gezinssituatie van verzoeker ontstaat. Verzoeker is gescheiden van diens gezin, voor zover al aangetoond wordt dat hij een feitelijk gezin heeft, door de bijlage 13septies hem dezelfde dag ter kennis is gegeven en die hij niet heeft aangevochten. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom hij naliert een aanvraag gezinshereniging in te dienen *in tempore non suspecto* met het thans voorgehouden gezin. Voorts wordt er opgemerkt dat verzoeker geen poging ondernam om zijn illegaal verblijf te regulariseren en hij integendeel om de haverklap misdrijven pleegde. De verwerende partij merkt terecht op dat mits afdoende bewijzen, het verzoeker vrij staat de opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen. De bestreden beslissing kon kennelijk redelijk oordelen dat het gevaar voor de openbare orde primeert op de gezinsbelangen van verzoeker. Enig concreet gegeven over het privéleven van verzoeker ontbreekt.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden

te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden. Een kennelijk redelijke belangenafweging is gedaan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN